

De 8/12 proletariërs aller landen
verenigt u!

Internationale

nederlandse sectie
van de

VIERDE INTERNATIONALE

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale
Verschijnt maandelijks

Augustus 1962

re
duc
tio
neel

Op 1 juli 1962 werd de Algerijnse onafhankelijkheid een feit. De uitslag van het referendum was trouwens voor letterlijk niemand een verrassing. Deze historische gebeurtenis is door de gehele Algerijnse bevolking met grote vreugde en geestdrift gevierd. Toen de feesten vier dagen hadden geduurd spoorde Ben Khedda de Algerijnen aan om aan het werk te gaan voor de opbouw van het vrije en onafhankelijke Algerije. Jo Manassen vertelt in Het Vrije Volk, dat op dat moment een radioreporter aan een jonge Algerijn vroeg, wat hij ervan dacht. Deze antwoordde, dat nu de onafhankelijkheid veroverd was de sociale revolutie ging beginnen.

De sindsdien plaatsvindende gebeurtenissen bevestigen het oordeel van die anonieme jonge Algerijn. Het conflict Ben Bella-Ben Khedda heeft sociale wortels en zal slechts definitief uit de wereld geholpen kunnen worden door de overwinning van de socialistische revolutie in Algerije. In ons hoofdartikel wordt aan de problemen van de Algerijnse Revolutie diepgaande aandacht besteed en wij bevelen dit artikel zeer in de aandacht aan.

Door allerlei omstandigheden is het ditmaal niet mogelijk de derde aflevering van Eduard Verheyens studie over de Indonesische Revolutie op te nemen. Dat komt de volgende keer. Evenmin gult u ditmaal zijn - beloofde - artikel over Westindian aantreffen. In plaats daarvan bieden wij u een artikel over dr H.J. van Mook aan. Dit is niet alleen interessant als een stuk geschiedschrijving, maar evenzeer als belichting van de actuele ontwikkelingen rond de laatste nederlandse kolonie in Zuidoostazië.

In dit nummer treft u de eerste verantwoording aan van de bedragen, die wij voor ons Persfonds ontvingen. Het is een begin, waarvoor wij de givers hartelijk danken. Wij doen echter een beroep op al onze lezers om het niet bij dit begin te laten. Versterkt ons Persfonds, daarmee maakt u het ons mogelijk De Internationale verder te verbeteren en uit te breiden.

Het spijt ons, dat we in dit nummer - door plaatsgebrek - geen aandacht kunnen besteden aan een brief, die we van een jonge pacifistische komeraad ontvingen. We zullen onze uiterste best doen om dat tekort in het septembernummer in te halen. Maar wél willen we onze brieven-schrijvers en discussianten verzoeken zo kort mogelijk te zijn. Achtien pagina's per maand is niet veel en er blijft al zoveel overstaan ...

We ontvingen ook enkele organen en mededelingen van jongerenorganisaties. Dat stellen we zeer op prijs. Daar was ook een aankondiging bij van de haagse Ban de Bomgroep, die een demonstratie op het Binnenhof hield. Helaas kwam die aankondiging te laat voor het vorige nummer, zodat we hem niet op konden nemen.

Tenslotte: volgens mededeling van de drukker komt de brochure van Michel Pablo: De Vierde Internationale, wat is zij, wat wil zij, een dezer dagen van de pers. Wij kregen reeds enkele bestellingen. U weet het: de brochure kost 50 cent en kan besteld worden bij onze

Administratie: J. Jacobs, Leidseskade 54 III, Amsterdam-C. Gem. Giro J 4501

Zesde Jaargang

=

No. 5

de algerijnse revolutie in het uur van de beslissingen

Men doet vele gissingen omtrent de toekomst van de Algerijnse Revolutie: blijven staan bij het "bourguibistische" of neo-kolonialistische tussenstation of radicale structurele omvorming van het land op de weg naar het Socialisme?

De overeenkomsten van Evian zijn naar de letter een al te duidelijke "neo-kolonialistische" poging van de kant van het imperialisme dan dat de reusachtige krachten van de Algerijnse Revolutie passief, in verwarring en desorientatie de contrarevolutie zelfs binnen hun rijen zouden kunnen aanvaarden.

De accoorden van Evian waren de uitdrukking van een compromis gebaseerd op de nauwkeurige krachtsverhouding tussen het imperialisme en de Revolutie, welke een ontwikkeling in de richting van de totale en duidelijke militaire oplossing à la Dien-Bien-Phu uitsloot.

Deze oplossing - zoals wij reeds elders en verscheidene malen de gelegenheid hadden er op te wijzen - maakte de tussenkomst van buitenlandse hulp noodzakelijk. Deze hulp zou die zijn van een voldoende bewapening ter beschikking gesteld van de belangrijke en voldoende menselijke krachten van de Algerijnse Revolutie, een bewapening, gehanteerd door specialisten in de revolutionaire oorlog en de vernietiging en de doorbreking van de versperringen. Een dergelijke hulp, mogelijk en werkelijk aangeboden - afkomstig van de Chinese Volksrepubliek, van andere Arbeidersstaten, van Indonesië, van bepaalde arabische landen en van Europese en internationale revolutionaire kringen - zou slechts gebruikt kunnen worden in het kader van een geheel andere conceptie van de strijdvoering tegen het imperialisme dan die, welke uiteindelijk de overhand heeft gekregen.

Zij vooronderstelde op het binnenlandse vlak de aanvaarding van de omvorming van het FLN in een feitelijke politieke partij met een wèlomschreven socialistische ideologie en vooral de beslissende verwerping van de methoden van organisatie en functioneren, die het maximale rendement van de reusachtige krachten van de Revolutie verlamden. Op het buitenlandse vlak vooronderstelde zij het lopen van het "risico" van een revolutionaire omvatting van de gehele Maghreb door een revolutionaire politiek vóór alles gericht op de massa's, de boerenmassa's in het bijzonder, van de aangrenzende landen.

Zeker, in het kader van zulk een politiek en perspectief, vóór alles gebaseerd op de intensivering van de militaire krachtsinspanning en de beslissende gewapende strijd tegen het imperialisme, met vernietiging en doorbreking van de versperringen, werkelijke bewapening van de binnenlandse strijdkrachten en vereniging op de slagvelden van Algerije zelf van het grensleger en het ALN in het binnenland, was het gevaar groot, dat de oorlog boven een beperkt conflict met het Franse imperialisme uit tot een algemene zou ontwikkelen. Dit argument heeft uiteindelijk de overhand gekregen in de rijen van de leiding van de Algerijnse Revolutie en het heeft de krachten daarvan georiënteerd op een combinatie van de militaire en diplomatieke actie met het oog op een compromisoplossing.

Men zou een dergelijke politiek in principe niet kunnen veroordelen op twee voorwaarden:

a) indien de zuiver militaire actie werkelijk alle reële mogelijkheden, die bestaan hebben, had uitgeput, om zich tot het maximum te versterken zonder dat dit onvermijdelijk leidt tot een "internationalisering" van de oorlog.

b) indien in de leiding van de Revolutie de vaste wil bestaat om zo snel mogelijk de door de accoorden van Evian opgeworpen hindernissen tegen de opmars van de Revolutie omver te werpen en de pogingen van het "neo-kolonialisme" om de algerijnse boeren en arbeiders van de vruchten van hun gigantische strijd op het ogenblik van de onafhankelijkheid te beroven in de kiem te smoren.

Het is duidelijk dat de fractie van het franse grootkapitaal, welke De Gaulle vertegenwoordigt, welke zich op volle kracht gestort heeft in de mateloze ambities van de "Gemeenschappelijke Markt", d.w.z. van een geïntegreerd europees kapitalisme, verheven tot Derde Wereldmacht en welke zowel de Verenigde Staten als de USSR haar eigen "levensruimte" betwist, sinds lang (in het bijzonder sinds 1959) zijn draai had genomen in de richting van de formele onafhankelijkheid van Algerije teneinde het voor zichzelf en Kapitalistisch Europa als "economische ruimte" te behouden.

De gehele politiek van De Gaulle wordt door dit verlangen overheerst en al zijn uitstellen bij het afsluiten van de overeenkomsten waren slechts gericht op het uitputten van de weerstand tegen het "neo-kolonialisme" van de leiding van de Revolutie en haar te nopen tot onderhandelingen op zijn voorwaarden.

Réeds sinds lang was het spel zowel van De Gaulle als van het "atlantische" imperialisme in het algemeen, evenals dat van de inheemse neo-kapitalistische en pro-imperialistische "bourguibistische" krachten, er slechts op gericht om zich te verzekeren van een weliswaar onafhankelijk, maar in het "neo-kolonialisme" opgenomen Algerije.

Want buiten het eigenlijke enorme belang, dat Algerije economisch voor het franse en Europese kapitalisme vertegenwoordigt - met perspectieven die voortvloeien uit de rijkdommen van de Sahara in het bijzonder - zou een socialistische overwinning in Algerije een reusachtige revolutionaire uitwerking hebben in de hele Maghreb, in heel Afrika, in Spanje, in Portugal, in Frankrijk zelf. Zij zou "het gevaar" meebrengen de werkelijke brug over de Middellandse Zee te worden, tussen de Europese Revolutie en de Afrikaanse Revolutie en op dit vlak een nog grotere rol te spelen, dan die van Cuba op het latijns-amerikaanse en amerikaanse vlak in het algemeen.

Vandaar de verschillende pogingen, die thans gedaan worden om de Algerijnse Revolutie te "bourguibiseren".

Wij zijn in dit verband van mening, dat het ernstigste gevaar schuilt in de huidige toestand van de algerijnse revolutionaire voorhoede, die door de Geschiedenis geroepen is om snel en met uiterste stoutmoedigheid zijn rol te spelen: het verzekeren van de duidelijke Socialistische koersbepaling van de Revolutie en van het land.

Het is thans een gemeenplaats te stellen, dat deze voorhoede zich vóór alles in het FLN bevindt, de politiek-militaire leiding van de Revolutie vanaf haar begin. Het is eveneens een gemeenplaats te stellen, dat deze formatie die het wezenlijke deel van de krachten van de Algerijnse Revolutie in zich verenigt, noodzakelijkerwijs wordt doordrongen door alle sociale en politieke stromingen van de algerijnse maatschappij, welke

- uiteraard vervormd - tot op het vlak van de leiding weerspiegeld worden.

In grote trekken vindt men er thans op het moment waarop de Algerijnse Revolutie haar sociale fase ingaat en voor beslissingen staat, drie duidelijke stromingen: de socialistische en socialiserende linkervleugel; de "bourguibistische" rechtervleugel; het onbestemde en opportunistische centrum.

De linkervleugel omvat een hele reeks ideologische stromingen, die lopen van de vierkant revolutionair-marxistische vleugel en via de door de revolutionaire schrijver Fanon geïnspireerde vleugel naar de vleugel van het "arabisch socialisme" van nasseriaanse kleur. Zij weerspiegelt ideologisch de belangen en de strevingen van de plebejische basis van de Algerijnse Revolutie, welke de boeren, de arbeiders, de geradicaliseerde kleinburgers van de steden, in het bijzonder de "ontwikkelden", omvat.

Haar revolutionair-marxistische vleugel, nog beperkt, maar bestaand, vertegenwoordigt de ware belangen en strevingen van het meest radicale deel van het revolutionaire boerendom en van het opkomende proletariaat, van de meest vastbesloten elementen van die twee lagen, die zich richten naar een structurele, socialistische omvorming van de traditionele algerijnse maatschappij, gevormd door het feodalisme en het imperialisme in een unieke combinatie.

Deze vleugel staat reeds dicht bij de "fanonistische" vleugel, een waarachtig product van de Algerijnse Revolutie en de uitdrukking van het revolutionaire boerendom in zijn geheel en van de "populistische" revolutionaire intellectuelen.

De vleugel van het "arabisch socialisme" naar nasseriaans model, vertegenwoordigt de radicale elementen van de kleine burgerij en van de "ontwikkelden", die verbonden zijn met de arabische cultuur en vaak met het islamisme.

Tussen deze drie stromingen binnen de algerijnse linkervleugel is er een onophoudelijke en constante wisselwerking verband houdend met de ontwikkeling van de basis van de Algerijnse Revolutie en de algemene situatie. Hetgeen overigens het geval is met de algerijnse leiding als geheel en vooral met haar "centrum", dat afwacht of het een compromis zal sluiten met links dan wel met rechts al naar gelang van de ontwikkeling van de krachtsverhouding tussen links en rechts.

De rechtervleugel, in getalsterkte zeer zwak, zowel in de basis van de Revolutie als in de algerijnse maatschappij, trekt op dit ogenblik voordeel uit de aanmoediging en zelfs de steun - in velerlei vorm - van het imperialisme en van de feodaal-bourgeoisie van de Maghreb. Zij versterkt zich meer en meer door het bureaucratisch apparaat binnen het FLN, dat zich voorbereidt op zijn omvorming tot Staatsapparaat, waarbij het een enorme uitbreiding zal ondergaan, met de voordelen en voorrechten van de macht en met de verrijking, die temeer aanzienlijk en verleidelijk is, daar de verpletterende meerderheid van de bevolking onder omstandigheden van uiterste misère leeft.

Het is de macht, die in het algemeen in de koloniale en halfkoloniale landen de nieuwkapitalistische "derde macht", de "bureaucratische bourgeoisie" voortbrengt, sneller en aanzienlijker naarmate het land onderontwikkeld is met nog relatief zwakke klassieke leidende klassen.

Door zijn bonapartistische rol tussen de klassen en hun "nationale" geheel en het imperialisme heeft de opkomende macht in de pasbevrijde landen een

onweerstaanbare neiging naar de bureaucratisering en de snelle totstandbrenging van een bevoorrechte sociale laag, die in het raam van een kapitalistisch maatschappelijk systeem zonder meer verwordt tot een burgerlijke laag, verbonden met de andere krachten van die klasse.

De poging van het imperialisme, geholpen door zijn inheemse bondgenoten, om de Algerijnse Revolutie halt te doen houden in een neokolonialistische "bourguibistische" overgangsvorm, ontwikkelt zich op dit ogenblik op het ideologische vlak door een geheel samenstel van "argumenten", die erop gericht zijn de onmogelijkheid voor Algerije te "bewijzen" van een onmiddellijke socialistische keuze naar het cubaanse voorbeeld.

Van deze "argumenten" zijn de meest verderfelijke en gevaarlijke die, welke verwijzen naar de huidige situatie in Algerije, naar de Gemeenschappelijke Markt, naar de Verenigde Maghreb. Het is zeker dat de Algerijnse Macht van morgen zich zal vestigen temidden van een land, dat enorm geleden heeft van de beestachtige oorlog van het imperialisme dat nog steeds zijn paramilitaire organisatie van de OAS handhaaft.

De materiële verwoestingen zijn groot, de ellende van het volk is wanhopig, de noodzaak om het te voeden, te huisvesten, te verzorgen, te onderwijzen, is dwingend en dringend.

De door de koloniale overheid ter plaatse en de gehele Europese bevolking, die de economische sleutelposities bezet, begonnen sabotage zal worden voortgezet om de nieuwe Macht er toe te brengen zich met het imperialisme te verstaan en zich strikt binnen de accoorden van Evian te houden.

De pleitbezorgers van het neokolonialisme gebruiken deze moeilijke, zelfs tragische situatie van het land vlak na de onafhankelijkheid om te pleiten voor de sociale status quo en voor de "grootmoedige hulp" van het imperialisme, toestromend naar het bovineinde van het gemartelde Afrika.

Deze "hulp" zal zich, in de vorm van medische, voedings-, onderwijs-, maar vooral financiële bijstand, ontwikkelen naar een maximale druk om Algerije economisch op te nemen in het systeem van de Gemeenschappelijke Markt, zogenaamd een groot afzetgebied voor de agrarische en mijnbouwproducten van het land en goedkope leverancier van industriële producten en "kapitalen voor de industrialisatie".

Tezelfdertijd zal zich de campagne tegen de Verenigde Maghreb en de Arabische en Afrikaanse Gemeenschappelijke Markt ontwikkelen.

Er verschijnen reeds "werken" met "wetenschappelijke" pretenties, die voor deze oneerlijke zaken pleiten en er worden in voorbereiding zijnde andere aangekondigd, vruchten van moeizame arbeid van "deskundigen". Welnu, tegenover dit waarlijke ideologische offensief van het neokolonialisme van de accoorden van Evian, dat reeds ontbrand is en in de komende weken en maanden steeds sterker zal worden, is het noodzakelijk om de algerijnse strijders en massa's duidelijk en ten sterkste te waarschuwen:

- Slechts revolutionaire noodmaatregelen kunnen het geneesmiddel zijn voor de crisissituatie, waarin het imperialisme het land op het ogenblik van de onafhankelijkheid achterlaat en die het wil verergeren.

- Slechts een in grote mate genationaliseerde economie, beschermd door het monopolie van de buitenlandse handel en steeds meer planmatig gemaakt kan de economische ontwikkeling en de industrialisatie van Algerije verzekeren.

- Slechts een integratie van deze economie in de "Gemeenschappelijke Markten" van de Maghreb, van de Arabische Landen, van Afrika, is een buitenlandse economische orientatie, die in staat is om een ruilverkeer met de ontwikkelde kapitalistische landen te verzekeren, dat voordeel trekt uit de werkelijke economische ontwikkeling van Algerije en van andere afrikaanse landen. Revolutionaire noodmaatregelen om het hoofd te bieden aan de crisis op het platteland en in de steden zouden moeten aansturen op de vervallen verklaring van de schulden van de boeren en de onmiddellijke schorsing van de betaling van alle belastingen en grondrente; het verbod van iedere verhandeling van grondeigendom en -uitrusting; de volkscontrole van de levensmiddelenvoorraden, van de prijzen, van de woningen, van de huren.

Al deze maatregelen gaan ervan uit, dat de massa's zich dienovereenkomstig organiseren in comités en milities, op het platteland en in de steden, welke de Revolutionaire Partij, het FLN van kader voorziet en leidt.

In een tweede, zeer snel bereikte étappe decreetert de Revolutionaire Macht de nationalisatie van de industrieën, de banken en de sleutelbedrijven, het monopolie van de buitenlandse handel en de radicale Agrarische Hervorming, gebaseerd op de onteigening van de gronden van de grote colons en de grote algerijnse grondeigenaars, die tesamen ongeveer tweederde beslaan van de elk jaar werkelijk bebouwde grond.

Van deze gronden - de beste van het land - zou een percentage van zo mogelijk omstreeks 30% het "collectivistische" domein van de Staat in de landbouw moeten omvatten, in de vorm van "Volksboerderijen" of productie-coöperaties. Deze sector, tot het maximum gemoderniseerd en bewerkt door een democratische organisatie van producenten, materieel belanghebbend bij de productie, zou snel de in de agrarische productie overheersende economische factor moeten worden en het richtinggevend voorbeeld voor de voortschrijdende, vrijwillige collectivisatie van de gehele landbouw dwars door de ontwikkeling van het coöperatisme.

De rest van de onteigende gronden zou worden verdeeld onder de landloze boeren, evenals alle overtollige grond vanaf een gemiddelde grens van 10 hectaren bebouwbare grond.

Al diegenen, die inplaats van de onteigening en gedeeltelijke collectivisatie van het grootgrondbezit de collectivisatie van de traditionele landbouw prediken of die zich voor een hele periode verschansen in het eenvoudige coöperatisme - in het raam van een in zijn algemeenheid nog kapitalistische economie - waarbij zij steeds spreken van de "socialisatie" op lange termijn, als zogenaamd einddoel van hun voorafgaande "étappen", zijn slechts de pleitbezorgers van een burgerlijke maatschappelijke orde, die zich stap voor stap "omvormt" tot "socialisme". Zij zijn dezelfde pleitbezorgers, die opkomen voor de zaak van de Europese "Gemeenschappelijke Markt", die zij schandalig genoeg durven te presenteren als bijna synoniem met de "Europese Linkervleugel"(!), en deze voor te stellen als het onontbeerlijke en enige kader voor de "ontwikkeling van Algerije"! (x) Welnu, zowel Algerije als geheel Afrika zouden in het perspectief van de associatie met de EEG slechts een soort Latijns Amerika kunnen worden voor het samengesmolten en versterkte Europese kapitalisme. Dat nu is een elementaire waarheid, die voortkomt uit de fundamentele wetten, die in het

-----
(x) Zie in dit verband het misleidende boek van F. Jeanson "La Revolution Algérienne", dat deze stellingen ontwikkelt.

huidige tijdsgewricht de economische verhoudingen tussen de ontwikkelde kapitalistische landen en de onderontwikkelde landen beheersen en die zelfs burgerlijke economen (xx) niet aarzelen vrijmoedig onder woorden te brengen juist op het moment, dat anderen, "Vrienden van de Algerijnse Revolutie" het "middel voor alle kwalen" van de Europese Gemeenschappelijke Markt "ontdekken"! Dat deze laatste een zeer sterke druk zal uitoefenen op Algerije en Afrika als geheel om die gebieden op te nemen in zijn economische ruimte en dat men de gevolgen van deze druk en de moeilijkheid om ze van het begin af aan daadwerkelijk het hoofd te bieden niet moet onderschatten, dat alles is zeker en moet zeer ernstig in overweging worden genomen.

Maar het tegenwicht tegen deze druk bestaat eveneens, indien de revolutionaire wil er is om de onmiddellijke belangen en vooral die op lange termijn van de uitgebuite massa's van Algerije en van de evenwichtige en werkelijke snelle economische ontwikkeling van het land te beschermen.

Want het kapitalistische Europa kan niet buiten het ruilverkeer met Afrika, de laatste "economische levensruimte" voor deze nieuwe imperialistische macht. Het gaat erom te weten in welke krachtsverhouding en op welke voorwaarden men dat ruilverkeer tot stand brengt.

In het geval dat Afrika erin slaagt zijn huidige balkanisering, het resultaat van het imperialisme, te overwinnen en tegenover het geïntegreerde Europese kapitalisme zijn eigen "Gemeenschappelijke Markt" als koper en verkoper te beschermen, zou het een ruilverkeer tot stand kunnen brengen, die ten goede komt aan zijn werkelijke economische ontwikkeling in plaats van zijn neo-kolonialistische toestand in latijns-amerikaanse stijl te doen voortduren.

Zelfs binnen het raam van een "maghrebijnse", zoniet panarabische "gemeenschappelijke markt" is het mogelijk om de EEC daadwerkelijk te weerstaan, door ruilverkeer en financiële bijdragen afkomstig uit alle delen van de wereld, Oost, West, "Derde Wereld".

Deze troeven kunnen uitgespeeld worden, óók in het uiterste geval, dat Algerije gedurende een zekere tijd alleen blijft, maar doeltreffend beschermt door een grotendeels genationaliseerde en planmatig geleide economie. De voorbeelden van Joegoslavië en zelfs van Cuba, ondanks de buitengewoon straffe blokkaden door het imperialisme tegen dit land gedecreteerd, zijn in dit verband vol betekenis.

De onvermijdelijke aanvankelijke moeilijkheden bij het overwinnen van de crisis, het glad maken van de nieuwe maatschappelijke structuren, het vestigen van het ruilsysteem en dat van de zo ruim mogelijke financiële hulp, zullen worden gecompenseerd door het vuur en de opofferingen, die de revolutionaire massa's voor zulk een politiek zullen aanvaarden en door het aan de gang brengen van het proces van snelle, algemene en werkelijke economische ontwikkeling van het land. Overigens zullen de moeilijkheden eerder drukken op de feodaal-kapitalistische en kleinburgerlijke lagen dan op de boeren- en arbeidersmassa's, wier reeds zo uiterst lage peil slechts een verbetering kan ondergaan, in het begin bepaald bescheiden, maar voortdurend in het geval dat men kiest voor socialistische structuren.

= o = o = o = o =

(xx) Zoals b.v. R.Gendarme in zijn werk "L'Economie de l'Algérie".

= 6 =

Wij zijn er stellig van overtuigd, dat deze vitale problemen voor de onmiddellijke toekomst van de Algerijnse Revolutie zeer talrijke algerijnse revolutionaire kaders niet ontgaan zijn, die hen spoedig een klare politieke uitdrukking zullen weten te geven in teksten en in stellingen.

Want dat wat men de linkervleugel van het FLN moet noemen, d.w.z. de waarachtige uitdrukking van de revolutionaire basis, is geen mythe maar een levende werkelijkheid; een onverbiidelijke manifestatie, óók in het vlak van het bewustzijn, van de theoretische uitwerking en de daarop volgende actie, van een werkelijke en grote Sociale Revolutie, zoals door zijn organische dynamiek de bevrijdingsstrijd van de algerijnse massa's die geworden is.

Het FLN zal zich omvormen in een politieke partij, het zal een program hebben met een duidelijke socialistische orientatie, het zal zich inspannen om zich te onderscheiden van het staatsapparaat, het zal zijn zelfkritiek formuleren in aan het doel beantwoordende termen, die zijn diepe bewustzijn zullen weerspiegelen van het karakter van de Revolutie, van haar problemen, van zijn eigen ontwikkeling en rol in de Revolutie.

Het zal de feodalistische, bureaucratistische, paternalistische of kleinburgerlijke geest verwerpen, die het maximale revolutionaire nuttige effect heeft kunnen verlammen en de schepping heeft vergemakkelijkt van een laag van "bureaucratische bourgeoisie" verbonden met het neo-kolonialisme, en zich vestigen als de politieke voorhoedepartij, democratisch en revolutionair, zijn glorieuze zending met een reusachtige historische draagwijdte waardig.

Dit zijn, ten minste, de aspiraties van de linkervleugel, bewust uitgedrukt in politieke termen, en welke de overveldigende meerderheid van de revolutionaire basis van het FLN vertegenwoordigt.

Dat in de aangevangen politieke differentiatie, met de onvermijdelijke strijd en crisis in het vooruitzicht, de helderziendheid, de beginselvastheid, de moed, de uiterste stoutmoedigheid in de revolutionaire actie, onze dappere Algerijnse broeders, niet zullen verlaten.

Het gaat er thans om de victorie van de Revolutie te verzekeren waarvoor boeren en arbeiders zich bovenmenselijke offers getroost hebben, het gaat erom tot het eind trouw te blijven aan de "verdoemden" van de gemartelde en heldhaftige aarde van Algerije.

8 juni 1962.

x x

x

Van Mook en de indonesische revolutie

In de Nieuwe Rotterdamse Courant verschenen op 16, 18, 19 en 20 juni vier artikelen van dr H.J. van Mook over het Irian-vraagstuk en de verhouding Indonesië-Nederland. Deze beschouwingen kwamen op het volgende neer:

Op 14 juli 1949 schreef de auteur aan een hoofdamtenaar van Buitenlandse Zaken wat hij over een eventuele handhaving van het nederlandse bestuur over "Nieuw Guinea" dacht:

De diverse kolonisatieplannen voor de Indische Nederlanders zijn alle doodgeboren kinderen. Of bepaalde punten van militair belang zijn hangt

af van eventuele overeenkomsten met de Verenigde Staten, Engeland, Australië, en Nieuw Zeeland.

Het zal veel geld kosten.

door Eduard Verheyen

Wij kunnen Nieuw Guinea ook behouden uitsluitend in het belang van de Papuabevolking. Dan kunnen we niet meer gebruik maken van Indonesiërs als middenkader, omdat deze onrust zouden overbrengen. Bovendien moeten we dan met Australië gaan samenwerken, waarvan alleen maar narigheid te verwachten is. Nieuw Guinea zal een voortdurend wrijvingspunt tussen Nederland en Indonesië vormen.

Het wordt geheel anders wanneer de "Verenigde Staten van Indonesië" medezeggenschap krijgen. Dit kan in de vorm van een gezamenlijk mandaat over Nieuw Guinea onder internationale controle. Noch in de Linggadjati-overeenkomst, noch te Den Pasar werd de afscheiding van Nieuw Guinea bedongen. Alleen de status binnen de Verenigde Staten van Indonesië werd opgehouden in verband met het ontwikkelingsniveau van de bevolking, doch ook hierin staan we niet sterk.

Hoofdzak is dat de oplossing buiten het verband van de VSI (buiten Indonesië) toekomst noch aantrekkelijkheid heeft.

Deze vermoedens, zo is nu Van Hooks conclusie, zijn juist gebleken. Ons Nieuw Guineabeleid heeft de positie van de (rechtse bourgeois-) regeringen van Sjahrir en Hatta ondergraven. Nieuw Guinea werd geen toevluchtsoord voor Indische Nederlanders; de voorspelde rijkdommen zijn nog niet zichtbaar; militair, als hypotheek op Indonesië, is de waarde van Nieuw Guinea twijfelachtig; dit bezit verhaastte juist de nietigverklaring van onze vorderingen. Blijft slechts het belang van de Papuas, die nu het slachtoffer worden van onze politiek.

Nieuw Guinea is een onherbergzaam oord en juist deze onherbergzaamheid is er de oorzaak van, dat het een probleem werd. Het zou anders gewoon door (aziatische) kolonisten van buiten af bevolkt zijn, net als Borneo.

Nieuw Guinea mist de economische en menselijke hulpbronnen en communicatiemiddelen voor zijn ontwikkeling. Het kan het enorme ambtenarenapparaat - groter dan dat in (het koloniale) Indonesië indertijd - niet betalen. Inplaats van het voor de hand liggende Maleis wordt de nederlandse taal, waar men niets aan heeft, doorgevoerd.

Er is geen sprake van enig verschil in begaafdheid van rassen, doch er zijn eenvoudig grenzen aan het (verlangde) versnelde ontwikkelingstempo. In Nederland zijn het, merkwaardig genoeg, nu dezelfde mensen, die vijftien jaar geleden Indonesië nog op geen stukken na rijp achtten voor onafhankelijkheid, die het denkbeeld oproepen van een onafhankelijke staat West-Nieuw-Guinea, binnen tien jaar. Dat is onverantwoordelijk spelen met het lot van medemensen.

Een internationale organisatie van erkende bekwaamheid en onpartijdigheid bestaat er niet. Aansluiting bij Oost-Nieuw-Guinea schept alleen maar nieuwe problemen. Aansluiting bij Indonesië heeft, naast de erkende nadelen van de huidige binnenlandse situatie, allerlei voordelen van politieke, economische en taalkundige aard.

De grofste nederlandse fout, de voortdurende negatieve houding tegenover Indonesië, had ernstige schadelijke gevolgen: aanwakkering van de vrees en de vijandschap van de Papuas jegens de Indonesiërs en indamming van de gevoelens van solidariteit van de koloniale volken.

De indonesische grove fout is het stellen van te scherpe onderhandelingsvoorwaarden en de kunstmatige agitatie ter afleiding van binnenlandse problemen.

Het moet mogelijk zijn de drie partijen aan de conferentietafel te brengen.

Waar de enige uitweg is het samengaan met een meer ontwikkelde natie is de beste oplossing -- en uitweg uit de koloniale afhankelijkheid -- aansluiting bij Indonesië. Hierbij dienen echter enkele voorwaarden te worden gesteld, n.l. (o.a.):

- Dat Nederland bereid is om gedurende een aantal jaren en met royale middelen de Papuas in hun ontwikkeling te blijven steunen;
  - Dat Indonesië erkent, dat het belang van de Papuas boven zijn soevereiniteitsaanspraken gaat en bereid is de Papuas een geregeld zelfbestuur te laten in hun eigen regionale aangelegenheden en hen ook een gepaste stem in het centrale indonesische bewind te geven;
  - Dat Indonesië de voortgezette nederlandse hulp naast zijn eigen indonesische bijstand van harte toelaat;
  - Dat de Papuas in voldoende meerderheid willig gevonden worden tot deze verandering.
- Schieten en vijandige propaganda moeten ophouden. Nederland mag niet de voorwaarde stellen van vergoeding voor de genationaliseerde bedrijven. Tot zover dr. Van Mook.

Het is, kort gezegd en met allerlei beperkingen, min of meer het "verlicht"-imperialistische standpunt van de Rijkens-groep, van prof. Duynstee c.s. en van de Amerikaanse regering-Kennedy, ten opzichte van Indonesië.

Wie is deze Van Mook, deze "vooruitziende geest" die zo "critisch" staat tegenover het koloniale verleden, die nu meent aan de nederlandse bourgeoisie wijze lessen te moeten uitdelen? Een berzuchtige, energieke leerling van o.a. de "ethische" "Leidse School" van de hoogleraren Snouck Hurgronje en Van Vollenhoven, in 1918 benoemd tot controleur bij het Binnenlands Bestuur te Semarang, die snel carrière maakte, van 1921 tot 1951 landbouwadviseur van de Sultan van Djokja, in 1951 lid van de Volksraad voor de Stuw-groep, in 1957 directeur van het departement van economische zaken, in 1938 en 1940-41 leider van de economische onderhandelingen met Japan (dat groeiende imperialistische druk uitoefende), in begin 1941 luitenant-gouverneur-generaal, in 1942-44 minister van koloniën in het londense kabinet-Gerbrandy, van 1944 tot 1948 weer luitenant-gouverneur-generaal van "Nederlands Indië".

Hij was als "ethicus" lid van de Stuw-groep, waartoe de latere ministers van koloniën prof. Logemann en Jonkman behoorden, die zich verzette tegen de semi-fascistische propaganda van de "Vaderlandse Club", de koloniaal-nederlandse partij bij uitstek. Zijn ideaal was "Nederlands Indië" los van Holland, Batavia los van Den Haag, een "verlichte" paternalistische despotie ter handhaving van de macht van de nederlandse heersende bovenlaag, heel geleidelijke opnemings van een dunne laag "ontwikkelde", "redelijke" Indonesiërs in het apparaat.

Tekenend voor de "ethische" lijn was het feit, dat het blad "De Stuw" onder reactionaire druk na drie jaar verdween en dat Van Mook de rechter hand van de reactionaire gouverneur-generaal Pjarda van Starckenborch Stachouwer werd. Alle door de opkomende indonesische bourgeoisie hardnekkig aangeboden samenwerking (het volksraadspeelgoed werd aan het eind van de dertiger jaren ook door de nationalistische rechtser vleugel als onvoldoende beschouwd) werd door Den Haag en Batavia zonder meer afgewezen. De radicale nationalistische tendenties werden medogenloos vervolgd.

Tijdens de oorlog kreeg Van Mook de kans om een eigen rol te gaan spelen: in Londen, maar meer nog als leider van de "indische regering" in Brisbane

(Australië), die de nederlandse koloniale terugkeer moest voorbereiden.

Nadat het geleidelijk enigszins tot de NICA (Nederlands-Indische Civiele Administratie) was doorgedrongen, dat de indonesische revolutie geen tijdelijke japanse uitvinding was - en na een verdraging, die veroorzaakt werd door het onder de druk van de indische revolutie "verlichte" engelse imperialisme, dat zich bij de aziatische bourgeoisie niet geheel en al onmogelijk wilde maken (Labourregering!) - kwam die kans te bestaan in de Malino-federalistische verdeel- en heerspolitiek.

Het is bekend hoe met behulp van feudale en rechts-burgerlijke Indonesiërs als de Hamids, de Soekawati's, de Anak Agung Gde Agung en Mansurs het wankele kaartenhuis van de "Verenigde Staten van Indonesië" is opgetrokken en hoe die opzet volkomen faalde bij het indammen van de revolutionaire krachten en hoe tenslotte, mede onder druk van de internationale publieke opinie en het VN-toezicht de eerste koloniale oorlog (van juli-augustus 1947) tegen het uitdrukkelijke advies van Van Mook en ook de volgende oorlog (van december 1948 - januari 1949) moesten worden beëindigd en de overwinning van de Indonesische Revolutie in december 1949 moest worden erkend.

Interessant is, dat deze - óók burgerlijk gesproken - óók op korte termijn uitzichtloze Malinopolitiek van Van Mook het maximum aan imperialistische intelligentie was, dat de nederlandse bourgeoisie heeft weten op te brengen. Dat verder ook de reactionaire vleugel van de nederlandse bourgeoisie en kleine burgerij en de oude koloniale laag in Indonesië en Nederland deze politiek veel te ver ging en dat zij alles hebben gedaan om het Van Mook c.s. moeilijk te maken, hem verdacht te maken en hem tenslotte via minister Sassen zonder omhaal in oktober 1948 tot ontslag te dwingen.

Een ironische situatie: de ongetwijfeld bekwaamste dienaar van het koloniale apparaat werd op een nogal ruwe manier aan de dijk gezet toen hij binnen de grenzen van de kortzichtige nederlandse imperialistische politiek er alles had uitgemaal, wat er uit te halen viel. Van Mooks hoofd was een van de prijzen, die aan de bovengenoemde vleugel moest worden betaald om de voor de soevereiniteitsoverdracht noodzakelijke grondwetswijziging aanvaardbaar te maken, net als de Nieuw Guinea manoeuvre een jaar later een dergelijke prijs was.

Interessant is ook, dat een vleugel van de federale collaborateurs onder de druk van de indonesische revolutie weigerde een pure marionettenrol te spelen. Zij hielpen later vlot mee het Malinogebouw weer af te breken. zij eisten o.a. in december 1946 in Den Pasar, dat Irian als onderdeel van Oostindonesië werd erkend. Van heek, die eerst stelde, dat het een afzonderlijke status onder nederlands bestuur moest krijgen, gaf na enige druk toe. Hij deed een bindende uitspraak, die werd vastgelegd in de staatsregeling voor "Oostindonesië" van 27 december 1946. De nederlandse regering poogde later door via kronkelredeneringen "Linggadjati" uit te leggen deze uitspraak ongedaan te maken.

Zoals gezegd moest Van Mook ontslag nemen en kreeg hij aldus de tijd om de nederlandse koloniale politiek enigszins kritisch te bezien. Amerikaanse professoraten en VN-baantjes zullen zijn aanpassing aan een ruimer imperialistisch standpunt wel bevorderd hebben.

Al spoedig verscheen de rechtvaardiging van zijn beleid in het boek

"Indonesië, Nederland en de wereld", dat in 1949 verscheen. De strekking van dit werk: als de Japanners niet zo'n funeste invloed hadden uitgeoefend, als de Engelsen hadden mee- inplaats van tegengewerkt, als Den Haag meer begrip had getoond, als de "extremisten" niet voortdurend alle ruwbare toenadering en samenwerking hadden verstoord, enz... er onder zijn leiding de basis voor een stabiele burgerlijk-koloniale mastschappij had kunnen worden gelegd, ten bate van het nederlandse kapitaal en de nederlandse koloniale bovenlaag.

In zijn boek "The stakes of democracy in South East Asia" (1950) heeft Van Hooek al iets meer afstand genomen. De lijn is hier: het Westen moet samenwerken en steun aanbieden, mede om enigszins goed te maken wat het in het verleden naliet. Het is jammer, dat er allerlei storende factoren (zie boven) zijn opgetreden, doch er is hoop, dat deze landen van Zuidoostazië na een woelige jeugd tot rust zullen komen, onder leiding van "zakelijke" elementen.

Karakteristiek blijft, ook gemeten naar burgerlijk-wetenschappelijke maatstaven, de buitengewone oppervlakkigheid waarmee de koloniale revolutie wordt afgedaan.

In 1962 gaat Van Hooek, na een lang stilzwijgen, nog een stapje verder in de MKC-artikelen. Het centrale onderwerp is hier in wezen: de verzoening met de indonesische bourgeoisie; reddén wat er te reddén valt.

De burgerlijk-"critische" toon ten opzichte van het koloniale verleden en de huidige politiek van de nederlandse regering, de soms intelligente en juiste argumenten doen bijna vergeten, dat hij, Van Hooek, een van de leidende dragers was van het nederlandse koloniale onderdrukingsapparaat, dat een verbond met de opkomende indonesische bourgeoisie heeft gemaakt, dat zelfs, ten nauwste samenwerkend met het nederlandse koloniale kapitalisme, de opkomst van een koloniale bourgeoisie, waarmee het imperialisme had kunnen en moest gaan samenwerken om zijn positie in nieuwe vormen te kunnen handhaven, bijna onmogelijk heeft gemaakt. Ook met zijn "ethische" politiek is Van Hooek nog de uitdrukking geweest van een bekrompen kleine handelskapitalistische mogendheid, van een kruideniers-imperialisme, dat alleen wist te plunderen op korte termijn zonder een kapitalistische ontwikkeling gaande te maken en dat zodoende uiteraard onbeduidend, het proces van de koloniale revolutie heeft versneld, een proces, dat op de duur alle posities van imperialisme en kapitalisme zal wegvagen.

De door Van Hooek - overigens noegal laat in het openbaar - bepleite overdracht van Irian Barst aan Indonesië zal op deze ontwikkeling nog nauwelijks een ernstige invloed kunnen uitoefenen.

x x
x

VERANTWOORDING PERSFONDS

Bij het afsluiten van dit nummer waren de volgende bijdragen voor het Persfonds binnengekomen: J.P. te R. f 1,-, G. De L. f 2,50, M.S. te A. f 1,50, A.K. te A. f 5,-, fsm. R. f 4,50, H.L. te d. H. f 2,50, A.C.W. te A. f 12,50, B.K. te A. f 2,50. Totaal f 32,-.

Wij danken deze kameraden voor hun bijdragen. Het is een - zij het bescheiden - begin. Uitbreiding is echter noodzakelijk. Wij doen een beroep op al die kameraden, die iets te missen hebben. STEUNT HET PERSFONDS !

gelijk loon voor man en vrouw

In de zitting van 30 december 1961 van de Raad van de EEG is een resolutie aangenomen inzake de gelijkmaking van de lonen van de vrouwelijke werknemers met die van de mannen. Deze resolutie houdt o.m. in, dat de ledenstaten zich verplichten om voor 31 december a.s. stappen in deze richting te nemen, teneinde de loonverschillen tussen mannen en vrouwen voor 30 juni 1962 tot 15% terug te brengen. De verschillen zouden in juni 1963 nog slechts 10% mogen bedragen en in juni 1964 geheel verdwenen moeten zijn.

Verder zegt de resolutie, dat de ledenstaten zich verplichten om geen verschillende maatstaven aan te leggen in de classificatie inzake vakbekwaamheid van mannen en vrouwen en waarbij de werknemers worden ingedeeld op gronden, die geen rekening houden met de feitelijke omstandigheden, waarin de functies worden verricht.

Op het eerste gezicht ziet dit alles er heel aardig uit. Bij nadere beschouwing kan men met deze zaak vele kanten uit en van dit feit heeft de regering dan ook gretig gebruik gemaakt. Zo heeft zij n.l. bij monde van staatssecretaris door Annie van Deventer Roolvink verklaard, dat de verhogingen moeten komen en dat uit de "ruimte" de regering bij de uitvoering van de aangegeven verplichtingen niet verder zal gaan dan de andere landen bij de uitvoering ervan.

De regering staat in deze uiteraard niet alleen. In het Financieele Dagblad van 10 januari 1962 kunnen wij bv. lezen dat "het in een relatief korte tijd optrekken van de vrouwenlonen tot 100% bij het nederlandse loonsysteem tot onverdragelijke verslechtering van onze concurrentiepositie leidt. Bijzonder gevoelig is de confectieindustrie (vrouwen 82% van het totale personeel). In de nieuwe CAO wordt het vrouwenloon van 71% op 75% gebracht. Optrekken tot 85 zou een "ruimte" van 8% eisen. Hoewel in de textielindustrie het probleem minder zwaar ligt zijn de vrouwenlonen van 70% op 72% gebracht."

Ook het Centraal Sociaal Werkgevers Verbond vraagt zich af in hoeverre de gelijke beloning invloed zal doen gelden op het kostenpeil van nederlandse producten, d.w.z. op de concurrentiepositie en voegt eraan toe, dat de EEG-overeenkomst zo algemeen is gehouden, dat verwarring over de uitleg geenszins uitgesloten is.

Het Verbond van Protestants Christelijke Werkgevers wijst er tenslotte op, dat de gelijke beloning miljoenen guldens zal gaan kosten, die, wanneer zij uit de "ruimte" moeten komen, voor enkele jaren verhogingen van de mannenlonen onmogelijk zullen maken.

De duidelijke discriminatie, die hieruit spreekt is niet voor tweemaal uitleg vatbaar. Ondanks de zg. emancipatie van de vrouw, waarop men zo gaarne wijst (ze heeft toch het kiesrecht verworven en is, althans gedeeltelijk handelingsbekwaam geworden), is zij blijkbaar in de ogen van degenen, die in het maatschappelijk bestel de lakens uitdelen - en de winsten verdelen ... - nog altijd een tweedorangskracht, die geen volwaardige arbeid levert. Daarmee wil niet gezegd zijn, dat het mannelijk deel van de arbeidende klasse wél als volwaardige krachten betaald en behandeld wordt. Maar in verhouding tot haar mannelijke klassegenoot wordt de vrouwelijke arbeider nog zwaarden uitgebuit. Dit wordt mede veroorzaakt door het feit, dat de beroepsopleiding van het arbeidersmeisje zich door vooroordelen en tradities in de meeste gevallen beperkt tot het

nijverheidsonderwijs, de huishoudscholen en, op een wat hoger peil, tot UEO of MULO. In de eerste twee categorieën worden de meisjes o.a. opgeleid voor de confectie-industrie (met een CAO-loon van f 62,= bruto voor arbeidsters van 23 jaar en ouder) en voor winkelbediende (met lange arbeidsdagen en lonen, die ongeveer op het peil van de confectie-CAO liggen). Bij de tweede categorie vervult het vrouwelijk personeel in de meeste gevallen geen werkelijk geschoolde arbeid. De belangrijkste functies worden in hoofdzaak door mannen vervuld.

De vrouwenarbeid wordt dus nog altijd niet als volwaardig beschouwd door de werkgevers, die er vanzelfsprekend alle belang bij hebben het sprookje van de minderwaardigheid van de vrouwelijke arbeid in stand te houden. Zij bedienen zich daarbij voorts van argumenten als deze: de vrouw oefent haar beroep slechts tijdelijk uit; zij is door haar fysieke constellatie vaker ziek en kan daardoor slechts ondergeschikt werk verrichten; het verloop is bij vrouwen groter dan bij mannen.

Volgens "Informationen", het maandblad voor de kaderleden van de Duitse vakbond voor de textiel- en kledingindustrie, dat een artikel publiceerde over de ongegronde vooroordelen tegen de werkende vrouw, is er nog nooit een onderzoek ingesteld naar de rentabiliteit van de vakopleiding gesplitst in die van mannen en vrouwen. Wat betreft het grotere verzuim door ziekte blijkt uit de statistieken van Westduitsland en Oostenrijk, dat over de laatste tien jaren het percentage van ziekteverzuim voor mannen en vrouwen gelijk is. Ten aanzien van het zg. grotere verloop van vrouwen is gebleken, dat mannen gemiddeld vaker van betrekking veranderen dan vrouwen, dit volgens onderzoekingen van het arbeidsbureau te Neurenberg.

Kelias is het nog zo, dat het de ondernemers door de in bedrijven, winkels en fabrieken werkende vrouwen extra gemakkelijk wordt gemaakt. De werkende vrouwen en meisjes zijn bijzonder moeilijk te organiseren en interesseren zich vaak nauwelijks voor collectieve looneisen en de strijd daarvoor.

Hiervoor zijn uiteraard verklaringen te vinden¹⁾, maar even belangrijk is het zichzelf bewust te worden van haar gelijke plaats als arbeidster, naast de man en met recht op arbeid. Het aantal in de vakbeweging georganiseerde vrouwen is ontstellend gering, waarbij het percentage jeugdigen vrijwel nul is.

Dat de vakbeweging zelf in grote mate schuld draagt aan deze situatie staat buiten kijf. Zij heeft lange jaren deze gang van zaken laten doorzien. Pas in de laatste jaren worden er voorzichtig pogingen ondernomen - en dan nog vaak op papier - om hierin verandering te brengen.

Met o.m. de argumenten van ongeschoolde of slechts geoefende arbeid in de hand probeert men aldus de werkende vrouw af te schepen met driekwart of nog minder van het huidige gemiddelde mannenloon, dat in deze tijd van hoogconjunctuur bij lange na niet toereikend is om de kosten van het levensonderhoud te dekken. Denken wij slechts aan de ongetrouwde vrouw, die noodgedwongen een veel te dure huurkamer bewoont, aan de gescheiden arbeidster met kinderen aan wie in de meeste gevallen een zeer kleine alimentatie is toegewezen, enz..

Op grond van al deze feiten komen wij tot de slotsom, dat niet alleen het loon van de vrouw gelijk moet worden gemaakt aan dat van de man, maar dat de loonberekening moet worden gebaseerd op de kosten van het levensonderhoud, ongeacht het meer of minder geschoolde karakter van de arbeid van vrouw of man.

¹⁾ Zie het artikel van H. Pablo: De bevrijding van de vrouw - De Internationale No. 2 - 1961.

In verschillende bladen, o.a. Le Figaro, hebben wij kennis gemaakt met grote delen van het boek van Djilas. Naar deze stukken te oordelen is het een buitengewoon belangwekkend werk, dat, naar wij hopen, spoedig in een nederlandse vertaling zal verschijnen.

Verbijstering is een te zwak woord om uitdrukking te geven aan het gevoel, waardoor men wordt getroffen bij het lezen van dit boek. Men ontdekt echter al spoedig waarom Djilas dood de joegoslavische partijbureaucratie opnieuw in de gevangenis werd geworpen. Deze wordt nl. geconfronteerd met de walgelijke serviliteit, die zij tegenover de grote almachtige Stalin heeft getoond.

Doch niet alleen voor de joegoslavische leiders, ook voor alle andere leiders van stalinistische partijen, de huidige in de Sowjet-Unie inbegrepen, is dit boek een spiegel, waarin zij niet gaarne kijken. Bovendien willen zij alles doen om te verhinderen, dat anderen zich in dat duistere verleden verdiepen. De joegoslavische leiders noemden het boek een ont-hulling van staatsgeheimen. Daarin hebben zij gelijk. De schrijver biedt de arbeidersbeweging een blik in de keuken van de bureaucraten, een keuken, waarin een kok de dienst uitmaakte, waarvan Lenin zei, dat hij nog gekruide spijzen zou klaarmaken.

Bij het lezen van Djilas' regels ervaart men opnieuw welk een krankzinnige sadist Stalin was, een man, die slechts met figuren als Nero en Hitler te vergelijken is. Het is bepaald niet vleidend voor de huidige epigonen om eraan herinnerd te worden op welk een gewetenloze wijze zij zijn bevelen hebben uitgevoerd.

Voor de nederlandse lezer is het interessant, dat in een gesprek in februari 1948 door een van de joegoslavische leiders over de Benelux werd gesproken. Stalin ontkende met grote stelligheid, dat Nederland deel uitmaakte van de Benelux. Pogingen om hem aan zijn verstand te brengen, dat de lettergreep BE op Nederland betrekking had weigerde hij te aanvaarden. Het is een onbetekenend voorval, naar toch is het kenmerkend. Belangrijker zijn de gesprekken over de Griekse Revolutie, die koste wat kost zo snel mogelijk geliquideerd moest worden, en die over de Chinese Revolutie, waarin Stalin de chinese communisten had opgedragen een verbond aan te gaan met Tsjang Kai-Sjek.

Voor alles toont het boek van Djilas de verraderlijkheid van het Stalinisme en de enorme verantwoordelijkheid die alle leiders van deze beweging in en buiten Rusland dragen voor een serie smartelijke nederlagen die het wereldproletariaat heeft geleden waardoor twee-derde van de mensheid nog onder het kapitalisme moet leven. Het boek bevestigt met nieuwe feiten de juistheid van de kritiek, die door de Vierde Internationale op het Stalinisme is gebracht.

NOC IS HET STALINISME NIET VERDWENEN. NOG HEERSEN BUREAUCRATEN OVER VELE MILJOENEN COMMUNISTEN. NOG GEMOEVEN VELD VAN HEN IN DE LASTER DIE DOOR DE STALINISTEN GEDEURENDE VELE TIENMILLEN JAREN OVER ONZE BEWEGING WERD VERSPREID.

Djilas verdient de dank van de gehele arbeidersbeweging voor zijn werk omdat het een belangrijke bijdrage vormt tot de ontbureaucratisering van de communistische beweging en de vorming van de nieuwe revolutionaire leiding.

Als iets de misère in de arbeidersbeweging weerspiegelt dan was dat het NVV-congres, dat in de laatste dagen van juni in Rotterdam werd gehouden. Wie zich verdiept in het zogenaamde probleem "leden-leiding" had op dat congres de voornaamste oorzaak van het bestaan van de kloof tussen de leiding en de leden kunnen aanschouwen. In plaats van een gelegenheid tot het opmaken van de balans en het bespreken van de te volgen weg in de komende periode zijn de congressen van de verbureaucratiseerde arbeidersorganisaties niets meer dan een vertoning ter meerdere glorie van de voor het leven gekozen leiders. Het NVV-congres was een aangelegenheid, waaraan de leden van de aangesloten bonden niet te pas zijn gekomen en waarvan zij wapper weet hebben gehad vóór zij er in de kranten iets over lazen. Men zal dan ook tevergeefs zoeken naar één voorstel, dat uit een ledenvergadering afkomstig was. Evenmin hebben de betaalde bestuurders van de NVV-bonden zich iets aan het congres gelegen laten liggen. Er werden door de aangesloten bonden zegge en schrijve zeven voorstellen ingediend: één van de ambtenarenbond, één van de bouwarbeiders, twee van de metaalbewerkers en drie van de textielarbeiders (De Bondracht). De overige elf bonden van het NVV hebben geen enkel voorstel gedaan! Zouden de leden van al deze organisaties niets hebben te wensen? Waren zij het allemaal eens met de loonpolitiek in de afgelopen periode? Met de arbeidstijdkortering en de sociale verzekering? Was er niets te wensen voor de zwakken en de invaliden? Waren zij tevreden over de heren De Quay, Luns, Visser, Feerman ...?

De negen dagelijkse bestuurders van het NVV en de honderden hoofd- en districtsbestuurders hebben zich met deze vragen niet gekweld. Zij hebben geluisterd naar de speech van de Verbondsvoorzitter, naar minister De Pous en naar prof. Kruyt. Zij hebben een rondvaart gemaakt door de roterdamsche haven en werden door hun partijgenoot Van Walsum op het stadhuis ontvangen. Zij hebben een theatervoorstelling bijgewoond en gerecipieerd omdat Korte met pensioen ging.

Nog daargelaten, dat de heren zich kietelen met de centen van de arbeiders, deze hele vertoning is de arbeidersbeweging onwaardig. Deze bestuurders zijn niet alleen volkomen ondeskundig wanneer het gaat om het geven van leiding in de strijd voor de lotverbetering van de arbeidersklasse, zij zijn in wezen de directe vijanden van de arbeiders, die geen dag meer geduld mogen worden.

Voor deze heren bestaat het probleem "leiding-leden" werkelijk. Dit probleem is eigenlijk niets anders dan een probleem-voor-de-bureaucraten, die van achter hun bureaux de loopjongens en de telefoons bespelen, doch geen enkele notie hebben van de werkelijke problemen van de arbeidersklasse. Zij discussiëren en argumenteren in een voor een arbeider onverstaabaar jargon, dat zij zich door de heersende klasse hebben laten opleggen. Maar niet alleen het jargon hebben zij van de bourgeoisie overgenomen, maar ook de uitgangspunten van waaruit wordt geredeneerd. Op alle kritieke momenten wordt gezwaet over "het behartigen van het algemeen belang"; een gezwaet, dat, zoals de heren thans gebleken is, zelfs de partysocialistische zwaedse verbeweging te gortig is. Daar, in een voor de sociaaldemocraten ideale staat, zoeken de vakorganisaties van het FEHARTIGEN VAN HET GROEPSBESLUIT VAN DE ARBEIDERS. Wij laten nu maar in het midden of die zwaedse vakorganisaties meer doen dan alleen maar de stelling van de noodzaak verkondigen.

Het probleem "leiding-leden" is niets anders dan de angst van de leiding, dat haar kronkelredeneringen en bedriegrijen door de arbeidersbasis niet meer zullen worden geslikt. Het is het probleem van een bureaucratische leiding, die de controle over de massas steeds meer kwijtraakt. In dit opzicht was het NVV-congres een nuttige les. Het tragische van de situatie is echter, dat deze leiding nog steeds aan het hoofd staat van een half miljoen arbeiders, die weliswaar geen vertrouwen in de leiding hebben, maar toch daaraan te weinig uiting geven. Wel verlaten duizenden jaarlijks het NVV en worden er alle mogelijke categoriele bondjes opgericht, maar dat zijn protesten die geen zoeden aan de dijk zetten. De revolutionaire marxisten stellen zich ten doel de ontevreden en in de vakbonden te bundelen en de strijd aan te binden tegen de politiek van de leiding. Daarbij gaat het in de eerste plaats om:

een loonvloer op basis van de kosten van levensonderhoud met een glijdende loonschaal waardoor de lonen automatisch moeten stijgen met het stijgen van de prijzen.

Afschaffing van het College van Rijksbeniddelaars en de Stichting van de Arbeid.

Invoering van een glijdende urenschaal, zodat ook mechanisatie en automatisering ten voordele van de werkende mens komt, en bij werkloosheid een juistere arbeidsverdeling gemaakt wordt.

Onmiddellijk herstel van het stakingsrecht voor alle werknemers, ook de ambtenaren.

Wij geven een ieder de verzekering, dat wanneer de vakbeweging zich zou inzetten voor deze, volkomen gerechtvaardigde en juiste eisen, er binnen de kortst mogelijke tijd geen probleem "leiding-leden" meer is. Dan zal het Congres van het NVV geen vertoning van open en olifanten zijn, maar een van de belangrijkste gebeurtenissen in het leven van de Nederlandse arbeiders.

x X x

In het vorige nummer van De Internationale namen wij een brief van kam. A.C.W. op. Deze brief bevatte o.g. een kameradschappelijke critiek op de wijze, waarop kam. Pablo de problemen van de Angolese Revolutie behandelt. Deze critiek komt er in feite op neer, dat, naar de mening van kam. W. Michel Pablo al te zeer vertrouwt op de feitenkennis van zijn lezers en daardoor soms voor velen onbegrijpelijk wordt.

Nu moeten we zeggen, dat we W's bezwaren heel goed begrijpen en dat het wellicht te wensen ware, dat de verschillende stromingen in Angola wat uitvoeriger en meer geargumenteerd waren belicht. Niet omdat kam. Pablo's opvattingen niet juist zouden zijn of zijn conclusies aanvechtbaar, maar omdat de nederlandse lezer in het algemeen door zijn pers zo erbarmelijk slecht wordt voorgelicht. Dezelfde pers, die ellenlange verhalen weet te spinnen rondom een prinsessereis naar Suriname, die allerlei keuteligheden verkoopt over filmsterren en hardfietsers en ons uitvoerig inlicht over de beenbreuk van Churchill, blijft in zijn berichtgeving over de actuele onderwerpen van werkelijk politiek belang in het algemeen beneden iedere critiek. Dit geldt vooral voor het terrein van de Koloniale Revolutie. En indien tenslotte onze indruk juist is slaat de nederlandse pers zijn broeders in de buurlanden met vele lengten in gebrek aan kwaliteit.

Het zal kam. W. evenzeer als ons aan het hart gaan, dat wij met onze nog zeer bescheiden middelen niet in staat zijn dit euvel volledig te verhelpen. Zolang wij niet beschikken over persorganen, die het wat omvang betreft, enigszins kunnen opnemen tegen de burgerlijke pers, zullen wij met dit euvel te kampen blijven hebben.

Niettemin is er reeds nu IBRS aan te doen. Er worden in Nederland door allerlei comité's en groepen publicaties in het licht gegeven, die zich bezighouden met de voorlichting op het terrein van de Koloniale Revolutie. Zonder nu ook maar in de verste verte één van die publicaties tekort te willen doen wijzen wij in dit verband op het Informatie Bulletin Cuba, dat op zijn terrein op vaak uitstekende wijze in een behoefte voorziet. Met als uitgangspunt de behoefte aan juiste voorlichting omtrent de Cubaanse Revolutie is het zich - de dynamiek van die Revolutie weerspiegeland - gaan bezighouden met de gehele Latijns Amerikaanse Revolutie. In ieder geval, indien wij hier in Nederland thans kunnen beschikken over een behoorlijke informatie omtrent de Cubaanse en Latijns Amerikaanse Revolutie dan is dat niet in de laatste plaats te danken aan genoemd Bulletin.

Het zou dan ook goed zijn, indien het Angola Comité tracht te komen tot een regelmatige publicatie over de Angolese en Afrikaanse Revolutie. Daardoor zouden de schreeuwend gebreken in ons aller kennis omtrent die Revolutie verholpen kunnen worden.

Maar nog beter zou het zijn, indien de verschillende bestaande antikoloniale comité's hun krachten zouden bundelen in een breed antikoloniaal en anti-imperialistisch front, waardoor de nu vaak versnipperde krachten hun rendement vele malen zouden kunnen vergroten. Een dergelijke samenbundeling zou ook het tot stand brengen van een betere informatie kunnen stimuleren.

Wij zijn ons ervan bewust, dat ons antwoord aan kam. W. summier is. En dat wij vooral tekortschieten waar het betreft het geven van antwoord op een aantal concrete vragen. Wat dat betreft in de komende nummers van De Internationale zullen wij terugkomen op de verschillende stromingen in de Angolese Revolutie. Intussen verwijzen wij naar de door het Angola Comité uitgegeven brochure "Verzet in Angola", welke voor de prijs van 25 cent bij dat Comité, Elckerlycstraat 58 II te Amsterdam verkrijgbaar is. Maar het voor dit moment belangrijkste menen wij hierboven reeds gezegd te hebben. Zoals de bevrijding van de arbeidersklasse alleen door haarzelf tot stand kan worden gebracht zullen wij ook een betere, juiste voorlichting ZELF tot stand moeten brengen. Hier ligt een grootse taak voor allen, die het eerlijk menen met de Koloniale Revolutie, dus ook voor kam. W.

x
x x

STEUNT ONS PERSFONDS

Inhoud:

pag. 1	De Algerijns: Revolutie in het uur der beslissingen
" 7	Eduard Verheyen: H.J. van Mook
" 11	Verantwoording Persfonds
" 12	Annie van Deventer: Gelijk loon voor man en vrouw
" 14	Boekbespreking: Milovan Djilas
" 15	Herman Rubens: Het NVV-Congres
" 16	Antwoord aan kam. A.C.W.